

Biblická čtení:

Jeremjáš 31, 7-9: Toto praví Hospodin: „Radostně plesejte vstříc Jákobovi, jásejte nad tím, který je hlavou pronárodů, vzdávejte chválu, rozhlašujte: ‚Hospodin spasil tvůj lid, pozůstatek Izraele.‘ Hle, přivedu je ze země severní, shromáždím je z nejodlehlejších koutů země. Bude mezi nimi slepý a kulhavý, těhotná i ta, jež právě porodila. Vráti se sem veliké shromáždění. Přijdou s pláčem a s prosbami o smilování, já je povedu. Dovedu je k potokům, jež mají vodu, cestou přímou, na niž neklopýtnou. Budu Izraeli otcem, Efrajim bude můj prvorozený.“

List Židům 7, 23-28: A dále: Levitských kněží muselo být mnoho, protože umírali a nemohli sloužit trvale. Ježíšovo kněžství však nepřechází na jiného, neboť on zůstává navěky. Proto přináší dokonalé spasení těm, kdo skrze něho přistupují k Bohu; je stále živ a přimlouvá se za ně. To je ten velekněz, jakého jsme potřebovali: svatý, nevinný, neposkrvněný, oddělený od hříšníků a vyvýšený nad nebesa, který nemusí jako dřívější velekněží denně přinášet oběti napřed za vlastní hříchy a pak teprve za hříchy lidu. Ježíš to učinil jednou provždy, když obětoval sebe sama. Zákon totiž ustanovuje za velekněze lidi, podléhající slabosti, ale slovo přísahy, dané až po zákonu, ustanovuje Syna navěky dokonalého.

Marek 10, 46-52: Přišli do Jericha. A když vycházel s učedníky a s velkým zástupem z Jericha, seděl u cesty syn Timaiův, Bartimaios, slepý žebrák. Když uslyšel, že je to Ježíš Nazaretský, dal se do křiku: „Ježíši, Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“ Mnozí ho napomínali, aby mlčel. On však tím více křičel: „Synu Davidův, smiluj se nade mnou!“ Ježíš se zastavil a řekl: „Zavolejte ho!“ I zavolali toho slepého a řekli mu: „Vzchop se, vstaň, volá tě!“ Odhodil svůj plášť, vyskočil a přišel k Ježíšovi. Ježíš mu řekl: „Co chceš, abych pro tebe učinil?“ Slepý odpověděl: „Pane, ať vidím!“ Ježíš mu řekl: „Jdi, tvá víra tě zachránila.“ Hned prohlédl a šel tou cestou za ním.

Pane, dej, ať jdeme za tebou.

Bartimaios je slepý, žije z almužen, o které denně musí prosit u brány vedoucí z Jericha. Bezmezně touží se uzdravit, ale lidsky, medicínsky mu není pomoci. Těžko okolní lidé tuší, co všechno mu prochází hlavou a srdcem. (Snažme se vcítit do života slepého, to je způsob, jak člověku nejlépe pomoci. Vcítit se do života vězně, závislého, dítěte v DD, výchovném ústavu, starého člověka v domově seniorů atd. Ale i spolužáka ve třídě, se kterým se nebavím, nebo se s ním nebaví nikdo. Totéž platí o práci.) Jediný, kdo by mu mohl pomoci je Mesiáš, o kterém se nyní v Izraeli mluví s velkým očekáváním. Bartimaios touží po vysvobození, po zařazení do Božího lidu, ze kterého je svým handicapem vyloučen. Žije pouze ze slitování ostatních. On věří, že nový Boží lid bude zahrnovat nejen ty zdravé, silné, ale také ty nemocné a slabé, jako je on. V naší přítomné situaci jde o všechny oslabené, znevýhodněné. To by byl sám o sobě zázrak, že. No, a zázracích a zázračném Ježíšově uzdravování se Bartimaios doslechl. Proto v Ježíše věří. A světe div se, on jde náhle kolem jeho stanoviště u brány. Bartimaios nevidí očima, ale v Ježíše jako Mesiáše věří, vidí ho vnitřním zrakem.

Vzpomeňme si, jak minulou neděli jsme slyšeli o Jakubovi a Janovi, Ježíšových učednících. Slyšeli od Ježíše stejnou otázku jako Bartimaios: „Co chcete, abych vám učinil?“ Jejich

prosbu byla nesprávná. Učedníci vidí, ale nejsou schopni Ježíše jako Mesiáše přijmout, když jim líčí, jaká bude jeho cesta. Jeho řečem, že bude procházet utrpením, nejsou schopni uvěřit ani je přijmout. Zato Bartimaios prosí správně: „Pane, dej, ať vidím“, abych šel za tebou. Bartimaios nechce nabýt zraku proto, aby se nyní pustil svou životní cestou, nebo aby získal nějaká privilegia, ale proto, aby mohl jít cestou za Ježíšem, aby mohl jít s ním. Jak říkáme, aby mohl následovat Ježíše. Na tom záleží i v našem životě. Jít za Ježíšem a ne za „svým“, jít za Ježíšem ne s cílem získat pro sebe privilegia (jako učedníci Jakub a Jan) nebo úspěch, nebo minimálně bezproblémový život. Jít za ním proto, že jinde náš život nebude skutečně smysluplně žít a naplňován; a nebude zachráněn, vykoupen (spasen) pro Boží království. Boží království, které přichází v Ježíši Kristu, znamená odstranění všeho zla: tělesného, duševního i duchovního. Do něho dojdeme, půjdeme-li za Ježíšem a budeme-li ho následovat v tom, jak žil a jak nám v Písmu opakovaně doporučuje se chovat. Občas bych se odvážila říci, že už v něm alespoň na nějakou chvíli, když druhým lidem pomáháme, zvláště těm znevýhodněným a slabým, jsme.

Hospodin spasil pozůstatek církve, shromáždí lid, který se rozutekl podle svých představ a tužeb a vytvořil si vlastní smysl života. Církev nebudou tvořit pouze ti nejschopnější, nejchytřejší, nejsilnější, ale naopak ti nejzranitelnější ve společnosti: zdravotně a sociálně postižení, sociálně slabí, lidé bez rodinného zázemí, staří, bezmocní. Ti nejschopnější a nejsilnější jim budou pomáhat. Uvědomí si, že bez Božího vedení a bez následování příkladu života Božího Syna Ježíše, nemají šanci přežít.

Proto přijdou s prosbami o Boží smilování a já je vyslyším, odpustím a nově nasměřuju. Povedu je životem přímou cestou, nebudou už z pravého smyslu života odpadat a těžce hledat cestu zpět. Budu jim milovaným otcem a lidé budou mými syny a dcerami, které já mám rád.

Druhé čtení potvrzuje, že Ježíš je jedinečný pro vykoupení lidí z jejich bloudění v životě, je dokonalý pro všechny lidi a po všechny časy.